

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 28 Pž-4510/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Marine Veljak, suca izvjestitelja i Mirne Maržić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja INDUSTROGRADNJA d.d. iz Varaždina, Augusta Šenoe 4-6, OIB 03714155365, kojeg zastupa punomoćnica Maja Wosner, odvjetnica u Zagrebu, Zagrebačka cesta 87, protiv tuženika BRANKE MARIĆ iz Velike Mlake, Ivana Lackovića 49, OIB 39630671795, kojeg zastupa punomoćnica Meliha Okić Buljanović, odvjetnica u Zagrebu, Nova cesta 103, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-43/2020-11 od 20. kolovoza 2020., u sjednici vijeća održanoj 18. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj P-43/2020-11 od 20. kolovoza 2020.

II. Nalaže se tužitelju da u roku od 15 dana naknadi tuženiku trošak drugostupanjskog postupka u iznosu od 625,00 kn (šestodvadesetpet kuna).

Obrazloženje

Presudom označenom u izreci ove presude prvostupanjski je sud odbio kao neosnovan deklaratorni tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio od suda da se utvrdi da je osnovano njegovo osporavanje u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Varaždinu pod poslovnim brojem St-529/2017 u odnosu na tražbinu tuženika u iznosu od 96.309,08 kn kao tražbine II. višeg isplatnog reda (točka 1. izreke presude). Rješenjem o troškovima postupka sadržanim u presudi prvostupanjski je sud naložio tužitelju da u roku od 15 dana naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 2.031,25 kn (točka 2. izreke presude). Tako je prvostupanjski sud presudio jer je nakon provedenog postupka ocijenio da su razlozi tužiteljeva osporavanja tuženikove tražbine neosnovani. Naime, sud prvog stupnja je ocijenio da je tuženikova tražbina premda je prijavljena u postupku predstečajne nagodbe koji se vodio nad društvom Industrogradnja grupa d.d. (koje je pravni prednik stečajnog dužnika ISTO d.d. u stečaju i tužitelja), u tom postupku osporena slijedom čega rješenje kojim je odobrena predstečajna nagodba ne utječe na tražbinu tuženika za koju je tuženik (pravni prednik tuženika Srećko Marić) naknadno ishodio ovršnu ispravu – presudu Općinskog radnog suda u

Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2014 od 26. svibnja 2015. (koja je djelomično potvrđena i djelomično preinačena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž R-1918/2015 od 26. travnja 2016.). Osim toga, sud je ocijenio da tuženikova tražbina prema društvu ISTO d.d. u stečaju odnosno prema njegovu predniku Industrogradnja grupa d.d. nije prestala prijenosom određenog broja dionica u vlasništvo tuženika jer tuženikova novčana tražbina nije namirena u smislu članka 166. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18), a k tome s obzirom na to da sukladno odredbi članka 167. stavak 1. istog Zakona obveza prestaje ako vjerovnik u sporazumu s dužnikom primi nešto drugo umjesto onoga što mu se duguje te da tužitelj u ovom sporu nije dokazao da je postojao takav sporazum s tuženikom, to obveza prednika stečajnog dužnika prema tuženiku nije prestala prijenosom određenog broja dionica. Nadalje, odredbom članka 550. o Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine” broj: 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 68/13, 110/15 i 40/19) je propisano da za obveze društva koje se dijeli a koje su nastale do upisa podjele u sudski registar odgovaraju zajedno s onim društvom na koje je ta obveza prešla suglasno planu podjele, sva ostala društva koje su sudjelovala u podjeli i to kao solidarni dužnici ograničeno do iznosa vrijednosti dijela imovine koja je prešla na svakog od njih suglasno planu podjele, pa stoga prvostupanjski sud smatra da tužitelj neosnovano tvrdi da tuženik nema potraživanje prema stečajnom dužniku ISTO d.d. u stečaju jer je planom podjele tuženikova tražbina prenesena na tužitelja. Odluku o troškovima postupka prvostupanjski je sud donio primjenom odredbe članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv te presude žalbu je podnio tužitelj pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenih i protumačenih ključnih činjenica i pogrešne primjene materijalnog prava. obrazlažući žalbene razloge žalitelj u žalbi u bitnom navodi da je ključan navod u obrazloženju suda da predstečajna nagodba u postupku pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 nema utjecaja na osporene tražbine pa tako ni na predmetnu tražbinu tuženika. Žalitelj ističe da predmetna tražbina nije prioritetna i nastala je prije datuma otvaranja postupka predstečajne nagodbe nad društvom Industrogradnja grupa d.d. te da stoga silom zakona predstečajna nagodba utječe na navedenu tražbinu; pri tome, žalitelj se poziva na odluke Županijskog suda u Bjelovaru poslovni broj Gž-1502/2017 i Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj Stpn-90/2013, kao i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-8427/2016 od 3. srpnja 2017. Nadalje, žalitelj smatra da je sud trebao primijeniti odredbu članka 71. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine” broj 108/12 i 144/12) koja propisuje pravne posljedice otvaranja postupka predstečajne nagodbe za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka, a ne odredbu članka 66. stavka 12. tog Zakona koja uređuje da predstečajna nagodba ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i razlučne vjerovnike ako su se odrekli prava na odvojeno namirenje. Žalitelj se poziva i na odredbu članka 61. stavka 1. (sada važećeg) Stečajnog zakona („Narodne novine” broj 71/15 i 104/17) prema kojoj potvrđeni predstečajni sporazum ima učinak i prema vjerovnicima koji nisu sudjelovali u postupku i prema vjerovnicima koji su sudjelovali u postupku, a njihove se osporene tražbine naknadno utvrde. Nadalje, žalitelj navodi dio obrazloženja pobijane presude prema kojem za obvezu prema tuženiku solidarno odgovaraju sva društva koja su sudjelovala u podjeli odnosno solidarno su odgovorna društva ISTO d.d., ISTO Grupa d.d. i Industrogradnja d.d. i to do iznosa vrijednosti dijela imovine koja je prešla na svakog od njih suglasno planu podjele. Žalitelj smatra da je predmetni stav prvostupanjskog suda protivan praksi i shvaćanju Visokog trgovačkog suda Republike

Hrvatske. Naime, društvo Industrogradnja Grupa d.d. je prestalo postojati jer je pripojeno društvu ISTO d.d. koje je njegov univerzalni pravni sljednik. Nakon što se društvo ISTO d.d. podijelilo uz prijenos dijela imovine na društva ISTO Grupa d.d. i Industrogradnja d.d. potrebno je utvrditi tko je pravni sljednik društva Industrogradnja grupa d.d. u ovom predmetu; pri tome, žalitelj se poziva na pravni stav zauzet na 28. sjednici Odjela trgovačkih i drugih sporova Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 3. svibnja 2017. te odluke poslovni broj Pž-4172/2019 od 10. srpnja 2019. i Pž-3170/2019 od 16. srpnja 2019. Žalitelj ističe da je planom podjele predmetno potraživanje tuženika prešlo na tužitelja te je radi dokazivanje te činjenice predložio da sud izvrši uvid u sudski registar i plan podjele, a što sud nije učinio. Žalitelj stoga predlaže drugostupanjskom sudu da usvoji žalbu i preinači pobijanu presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i preinači pobijanu presudu, a podredno da je ukine i predmet vrati na ponovni postupak; žalitelj potražuje trošak sastava žalbe u iznosu od 1.500,00 kn.

Žalba je dostavljena tuženiku na odgovor. Tuženik u odgovoru na žalbu u bitnom navodi da tužiteljeva žalba nije osnovana. Žalbeni navod tužitelja da tuženikova tražbina nije prioritetna tražbina niti je temelj njegove tražbine radni odnos nije u nikakvoj vezi s ovom pravnom stvari te predstavlja pokušaj skretanja s bitnog, a to je da se radi o osporenoj tražbini na koju predstečajna nagodba ne utječe. Pogrešno je pravno shvaćanje tužitelja da bi predstečajna nagodba „silom zakona” utjecala na navedenu tražbinu jer to nije propisano tada važećim Zakonom o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi. Naime, tražbina nije obuhvaćena predstečajnom nagodbom pa u skladu s člankom 66. stavkom 12. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi predstečajna nagodba nema snagu ovršne isprave prema tražbinama koje su osporene već takvu snagu ima samo prema tražbinama čije su tražbine utvrđene i razlučnim vjerovnicima ako su se odrekli prava na odvojeno namirenje. Postupci za koje je tražbina osporena (u postupku predstečajne nagodbe) nastaviti će se voditi, a što je u konkretnom slučaju i učinjeno te je tuženik ishodio pravomoćnu i ovršnu presudu. Dakle, osporene tražbine nisu sadržane u predstečajnoj nagodbi niti to mogu biti. Sudska praksa koju tužitelj dostavlja nije primjenjiva na konkretan slučaj, a što je tužitelju jako dobro poznato budući da je tražbina Brace Rukavine utvrđena tražbina, a ne osporena (kao tražbina ovdje tuženika). Nadalje, žalitelj se neosnovano poziva na odredbu članka 71. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi jer je točno da pravne posljedice otvaranja predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine koje su nastale do dana otvaranja postupka predstečajne nagodbe i to u smislu da su svi vjerovnici dužni izvršiti prijavu tražbina slijedom čega je tuženik to učinio (jer bi u protivnom izgubio pravo na vođenje sudskog postupka). Međutim, ta zakonska odredba ne derogira odredbu članka 66. stavka 12. tog Zakona te predstečajna nagodba nema učinak ovršne isprave prema tražbinama koje su osporene već takvu snagu ima samo prema vjerovnicima čije su tražbine utvrđene i razlučnim vjerovnicima ako su se odrekli prava na odvojeno namirenje; tuženik se pri tome poziva i na rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-8738/2014 u kojem je navedeno da osporene tražbine nisu sastavni dio predstečajne nagodbe. Zbog navedenog, predstečajna nagodba ne utječe na tražbinu tuženika što netočno navodi tužitelj. Nadalje, prvostupanjski sud pravilno navodi da je društvo Industrogradnja Grupa d.d. svoju obvezu tuženiku sukladno odredbi članka 166. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima mogao ispuniti isključivo isplatom novčanog iznosa tuženiku, a ne prijenosom dionica i to još prema vrijednosti koja je manja od novčanog iznosa utvrđenog u presudi Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2015 od 26. svibnja 2015. Obveza društva Industrogradnja grupe d.d. u smislu članka 167. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima je mogla biti

ispunjena prijenosom dionica samo ako bi postojao takav sporazum između navedenog društva i tuženika, a što ne postoji. U odnosu na navod tužitelja kako je pogrešan stav suda da su sva društva solidarno odgovorna tuženiku za tražbinu, tuženik ističe da je društvo Industrogradnja grupa d.d. pripojeno društvu Isto d.d. (te je stoga to društvo univerzalni pravni sukcesor). Osim toga, tuženik smatra (pozivajući se pri tome na određene presude i pravnu znanost – Jakša Barbić: Pravo društava, Knjiga druga, Društva kapitala, Treće izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Organizator, 2005.) da društvo koje se dijeli zajedno s onim društvom na koje je obveza prešla planom podjele i ostalim društvima koja su sudjelovala u podjeli odgovara za podmirenje tražbina. Tuženik stoga smatra da je temelj univerzalne sukcesije kod podjele zakon, a ne ugovor-plan podjele te se ne primjenjuju pravila o pojedinačnom prijenosu prava i obveza (za što se traži pristanak trećih osoba). Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu uz naknadu parničnog troška u iznosu od 500,00 kn uvećanog za porez na dodanu vrijednost.

Tužiteljeva žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu temeljem odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredbi parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud donio pravilnu i na zakonu osnovanu odluku.

Između stranaka nije sporno da se nad trgovačkim društvom Industrogradnja Grupa d.d. vodio postupak predstečajne nagodbe sukladno odredbama Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine” broj 108/12 i 144/12) koji je okončan rješenjem Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 od 5. rujna 2014. kojim je odobrena predstečajna nagodba (to je rješenje postalo pravomoćno 3. veljače 2015. kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske povodom više žalbi donio rješenje poslovni broj Pž-8738/2014; str. 130.-140. spisa). Nadalje, nesporno je da je tuženik (njegov pravni prednik Srećko Marić) svoju tražbinu prema Industrogradnji Grupi d.d. prijavio u postupku predstečajne nagodbe, kao i to da mu je ta tražbina u tom postupku osporena slijedom čega je on naknadno protiv Industrogradnje Grupe d.d. ishodio presudu Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2014 od 26. svibnja 2015. (str. 173.-185. spisa) koja je djelomično potvrđena i djelomično preinačena presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž R-1918/2015 od 26. travnja 2016. sa str. 186-187. spisa. Između stranaka nije sporno (a što je i ovaj sud utvrdio uvidom u sudski registar koji je javan sukladno odredbi članka 4. stavka 1. Zakona o sudskom registru) da se trgovačko društvo Industrogradnja Grupa d.d. naknadno pripojilo trgovačkom društvu ISTO d.d. (nad kojim je poslije toga izvršena statusna promjena podjele odvajanja s osnivanjem čime to društvo nije prestalo postojati, ali su osnovana dva druga društva – tužitelj i ISTO Grupa d.d.) te je stoga društvo ISTO d.d. pravni sljednik Industrogradnje grupa d.d. (kao i tužitelj i ISTO Grupa d.d.).

Osim toga, između stranaka je nesporno da je nad trgovačkim društvom ISTO d.d. rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-529/2017 od 21. prosinca 2017. otvoren stečajni postupak, te da je tuženik kao stečajni vjerovnik prijavio u tom postupku

svoju tražbinu u iznosu od ukupno 96.309,08 kn (str. 165.-168. spisa), a koja je temeljena na pravomoćnoj i ovršnoj presudi Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2014 od 26. svibnja 2015. s time da je tuženik uz prijavu sačinio i detaljan obračun svoje tražbine kojoj je priložio i obračun kamata dospjelih do otvaranja stečajnog postupka nad društvom ISTO d.d. u stečaju (uostalom, visinu obračunate tražbine tuženika tužitelj u ovom sporu nije osporio). Nadalje, iz rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-529/2017 od 4. srpnja 2019. proizlazi da je tužitelj (kao i društvo ISTO Grupa d.d.) kao vjerovnik društva ISTO d.d. u stečaju na ispitnom ročištu osporio tražbinu tuženika (str. 18. spisa) te je stoga tim rješenjem tužitelj upućen na parnicu protiv tuženika radi dokazivanja osnovanosti svog osporavanja (str. 34. i 37. spisa). Nesporno je i da je tužitelj sukladno odredbi članka 267. Stečajnog zakona ovu parnicu pravovremeno pokrenuo; uostalom, s obzirom na to da i o pravovremenosti tužbe ovisi tužiteljeva procesno pravna legitimacija, to je pravovremenost tužbe prvostupanjski sud morao ispitivati po službenoj dužnosti te je pravilno ocijenio u posljednjem odlomku sa str. 5. pobijane presude (str. 260. spisa) da je tužitelj pravovremeno pokrenuo ovaj spor.

Nadalje, iz činjenične osnove tužbe proizlazi da tužitelj osporava osnovanost tuženikove tražbine prijavljene u stečajnom postupku nad društvom ISTO d.d. u stečaju navodeći pri tome dva razloga: a) da je tuženikova tražbina nastala prije pokretanja postupka predstečajne nagodbe nad društvom Industrogradnja Grupa d.d. i da je u cijelosti namirena prijenosom odgovarajućeg broja dionica sukladno rješenju o predstečajnoj nagodbi, a nakon što je tražbina tuženika pravomoćno utvrđena u parnici kod Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2014 i b) da je naknadnom podjelom društva ISTO d.d. (prije otvaranja stečaja) predmetna obveza tog društva prenesena na tužitelja. Tuženik je u odgovoru na tužbu sa str. 94.-100. spisa i naknadno tijekom postupka osporavao navode tužitelja ističući, između ostalog, da je pravni prednik tužitelja Industrogradnja grupa d.d. u postupku predstečajne nagodbe osporio tražbinu tuženika te da stoga predmetna tražbina nije obuhvaćena prestečajnom nagodbom pa stoga u skladu s člankom 66. stavkom 12. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi sklopljena predstečajna nagodba nema snagu ovršne isprave prema tražbinama koje su osporene već samo prema vjerovnicima čije su tražbine utvrđene kao i razlučnim vjerovnicima, ako su se odrekli prava na odvojeno namirenje; pri tome tuženik se pozivao i na dio obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-8738/2014 od 3. veljače 2015. prema kojem popis vjerovnika osporenih tražbina nije sadržaj predstečajne nagodbe (str. 96. i 139. spisa). Slijedom navedenog, iako je u rješenju o odobrenju predstečajne nagodbe Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 navedeno da će se tražbina tuženika (njegova prednika) „ako i kada osporena tražbina postane pravomoćna” dijelom namiriti unosom u kapital dužnika ili prijenosom dionica dužnika (str. 105. spisa), te iako je tužiteljev prednik Industrogradnja grupa d.d. nakon pravomoćnosti presude Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-2135/2014 nesporno izdao nalog na temelju kojeg su izvršene preknjižbe s računa prenositelja na račune više stjecatelja (uključujući i na račun tuženika), tuženik smatra da nije namirio svoje potraživanje prije otvaranja stečajnog postupka nad društvom ISTO d.d. Osim toga, u odnosu na tužiteljev navod da je planom podjele predmetno tuženikovo potraživanje prešlo sa stečajnog dužnika ISTO d.d. u stečaju na tužitelja, tuženik se pozivao na odredbu članka 550. stavka 1. Zakona o trgovačkim društvima prema kojoj za sve obveze društva koje se dijeli, a koje su nastale do upisa podjele u sudski registar odgovaraju, zajedno s društvom na koje je ta obveza prešla suglasno planu podjele, sva ostala društva koja su sudjelovala u podjeli, i to kao solidarni dužnici, ograničeno, do iznosa vrijednosti dijela

imovine koja je prešla na svakog od njih suglasno planu podjele umanjene za obveze koje su pojedinom društvu dodijeljene suglasno planu podjele; zbog navedenog, tuženik je smatrao da ima potraživanje (i) prema stečajnom dužniku ISTO d.d. u stečaju, a pri tome se pozivao na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revr-538/2017 od 4. rujna 2019. i na pravnu znanost (J. Barbić: Pravo društava, Knjiga druga Društva kapitala, Treće izmijenjeno i dopunjeno izdanje, Organizator 2005., str. 962.-962.). Prvostupanjski je sud proveo dokaz uvidom u isprave priložene spisu te je na temelju tako provedenog postupka donio pobijanu presudu.

Prethodno ovaj sud napominje da je tuženik na ročištu za glavnu raspravu održanom 9. srpnja 2020. na str. 161.-162. spisa naveo da tužitelj u trenutku otvaranja stečajnog postupka nije imao tražbine prema stečajnom dužniku te da je ustupom stekao tražbinu u iznosu od 700,00 kn i to samo s ciljem da tužitelj osporava tražbine svim ostalim vjerovnicima osim onih koji su povezani sa stečajnim dužnikom te da je već iz navedenog vidljivo da se radi o gruboj zlouporabi prava iz članka 10. Zakona o parničnom postupku tim više što je tužitelju njegova tražbina u iznosu od 700,00 kn u cijelosti podmirena od strane treće osobe tijekom ovog spora. Zbog toga, sud prvog stupnja je trebao ispitati je li tome doista tako, tim više što i razlozi osporavanja osnovanosti tuženikova potraživanja na to upućuju.

Naime, razlozi tužiteljeva osporavanja tuženikova potraživanja prijavljenog u stečajnom postupku su međusobno kontradiktorni. Ovo stoga, jer ako je tuženikova tražbina namirena u cijelosti sukladno nagodbi (prijenosom odgovarajućeg broja dionica trgovačkog društva Industrogradnje grupe d.d. na tuženika/njegova prednika), tada bi ta tražbina tuženika prestala znatno prije otvaranja stečajnog postupka nad društvom ISTO d.d., ali i prije sastavljanja plana podjele kao i prije same podjele tog društva s osnivanjem kojom je dio imovine društva ISTO d.d. (prije nego što je nad tim društvom otvoren stečaj) prenesen na tužitelja. Prema tome, ako je tuženik (prema navodima tužitelja) namirio svoje potraživanje prijenosom dionica društva Industrogradnja grupa d.d. što se svakako moralo dogoditi još u vrijeme dok je to društvo postojalo odnosno prije nego što se ono pripojilo društvu ISTO d.d. (dakle, kada su još postojale dionice društva Industrogradnja Grupa d.d.), tada obveza isplate tuženikova potraživanja ne bi ni mogla planom podjele društva ISTO d.d. preći na tužitelja jer ta obveza tada više ne bi ni postojala.

Upravo zbog navedenog, ovaj sud sukladno odredbi članka 10. stavka 5. Zakona o parničnom postupku sumnja u to da su tužitelj i njegov punomoćnik kao osobe koje sudjeluju u postupku teže zlouporabile prava koja im u postupku pripadaju pa stoga ovim putem nalaže prvostupanjskom sudu da provjeri je li takva zlouporaba počinjena te da o tome prema članku 10. stavku 6. istog Zakona obavijesti ovaj sud.

Prvostupanjski je sud pravilno odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan. Naime, tužitelj pogrešno smatra da je tuženikova tražbina prestala prijenosom (preknjižbom) dionica Industrogradnje grupe d.d. na račun tuženika. Naprotiv, kao što je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske naveo i u obrazloženju rješenja poslovni broj Pž-8738/2014 od 3. svibnja 2015. kojim je odbio žalbe određenih vjerovnika u postupku predstečajne nagodbe koji se vodio nad društvom Industrogradnja Grupa d.d. i potvrdio rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 od 5. rujna 2014. kojim je odobreno sklapanje predstečajne nagodbe, dio rješenja u kojem je popis vjerovnika osporenih tražbina nije sadržaj predstečajne nagodbe (zapravo, sudskog rješenja kojim se odobrava sklapanje predstečajne

nagodbe između dužnika i vjerovnika predstečajne nagodbe). Prema odredbi članka 66. stavka 10. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi sud rješenjem odobrava sklopljenu predstečajnu nagodbu koja sadrži osobito: a) sadržaj sklopljene predstečajne nagodbe i b) popis vjerovnika čije tražbine nisu osporene s naznakom utvrđenih i smanjenih iznosa njihovih tražbina. Prema tome, argumentum a contrario iz odredbe članka 66. stavka 10. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, popis vjerovnika čije tražbine jesu osporene ne predstavlja sadržaj rješenja suda kojim se odobrava sklopljena predstečajna nagodba.

Osim toga, sukladno odredbi članka 66. stavka 8. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi sud će dopustiti sklapanje predstečajne nagodbe ako su na ročištu za sklapanje predstečajne nagodbe svoj pristanak dali dužnik i vjerovnici koji su prihvatili plan financijskog restrukturiranja, a čije tražbine čine potrebnu većinu iz članka 63. tog Zakona dok prema članku 63. stavku 2. istog Zakona o planu restrukturiranja glasuju samo vjerovnici čije su tražbine utvrđene (i to većinom vrijednosti utvrđenih tražbina za svaku grupu vjerovnika); zbog toga, očito je da samo vjerovnici čije su tražbine utvrđene sudjeluju u postupku pred sudom u odlučivanju o prihvatanju predstečajne nagodbe. Prema tome, budući da je tuženikova tražbina osporena u postupku predstečajne nagodbe, tuženik (njegov pravni prednik) nije ni mogao sudjelovati u postupku predstečajne nagodbe vođenom pred nagodbenim vijećem nadležnog regionalnog centra Financijske agencije ni u postupku odobrenja te nagodbe pred Trgovačkim sudom u Zagrebu odnosno, kako to u obrazloženju pobijane presude pravilno navodi i prvostupanjski sud, tuženik nije imao pravo glasa ni prilikom odlučivanja o planu financijskog restrukturiranja kod Financijske agencije ni na ročištu radi sklapanja predstečajne nagodbe pred sudom te stoga on ni na koji način nije mogao utjecati na sklapanje predstečajne nagodbe pa zato ta nagodba ne može imati nikakav utjecaj na tužnikovu tražbinu osporenu u postupku predstečajne nagodbe. Nadalje, da se rješenje o odobrenju predstečajne nagodbe odnosi samo na vjerovnike čije su tražbine u toj nagodbi utvrđene proizlazi i iz odredbe članka 81. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi koji propisuje pravne učinke predstečajne nagodbe, a prema kojem (stavak 1.) se na temelju predstečajne nagodbe dužnik oslobađa obveze da vjerovniku isplati iznos koji je veći od postotka prihvaćenog u predstečajnoj nagodbi, kao i (stavak 3.) da ovršne isprave koje se odnose na tražbine iz predstečajne nagodbe gube u odnosu na dužnika pravnu snagu – pri tome, ovaj sud napominje da, iako to nije izričito navedeno u odredbi članka 81. stavka 3. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, ovršne isprave koje gube pravnu snagu u odnosu na dužnika moraju biti donesene prije sklapanja predstečajne nagodbe, a da je tome tako proizlazi i iz članka 60. stavka 2. istog Zakona prema kojem na prvom ročištu koje se vodi pred nagodbenim vijećem FINA-e u kojem se utvrđuju prijavljene tražbine, tražbine za koje postoji ovršna isprava smatraju se utvrđenim tražbinama, osim ako dužnik raspolaže javnom ili javno ovjеровljenom ispravom kojom dokazuje da je tražbina prestala.

Nadalje, da se predstečajna nagodba ne odnosi na tuženika proizlazi i iz odredbe članka 66. stavka 12. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi kojom je propisano da predstečajna nagodba ima snagu ovršne isprave za sve vjerovnike čije su tražbine utvrđene i razlučne vjerovnike ako su se odrekli svoga prava na odvojeno namirenje. Prema tome, (i) iz navedene zakonske odredbe jasno proizlazi da se sklopljena predstečajna nagodba odnosi isključivo na vjerovnike čije su tražbine utvrđene u postupku predstečajne nagodbe i na razlučne vjerovnike ako su se razlučni vjerovnici odrekli prava na odvojeno

namirenje. Međutim, budući da je tuženikova tražbina nesporno u postupku predstečajne nagodbe vođenom nad društvom Industrogradnja grupa d.d. osporena, to rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 od 5. rujna 2014. nema učinka na tu tražbinu. Slijedom navedenog, iako je u tom rješenju navedeno da će se dio tražbine tuženika (njegova prednika) dijelom namiriti isplatom u novcu, a dijelom unosom u kapital dužnika ili prijenosom dionica dužnika, to rješenje u odnosu na tuženika nema nikakva pravnog učinka.

Pri tome, ovaj sud napominje da se tužitelj neosnovano u žalbi poziva na odredbu članka 71. stavka 1. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi kojom je propisano da pravne posljedice otvaranja postupka predstečajne nagodbe nastaju za sve tražbine vjerovnika prema dužniku koje su nastale do otvaranja postupka. Naime, upravo zbog otvaranja postupka predstečajne nagodbe, tuženik (njegov pravni prednik) je sukladno rješenju donesenom prema članku 51. stavku 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi morao u tom postupku podnijeti prijavu svoje tražbine o kojoj se tada vodio spor pred Općinskom radnim sudom u Zagrebu. Međutim, pravne posljedice otvaranje postupka predstečajne nagodbe u kojem svi vjerovnici dužnika moraju prijaviti svoje tražbine ne znači da sklopljena predstečajna nagodba ima učinak na tražbine koje su osporene u tom postupku. Naprotiv, upravo zbog toga što je odredbom članka 66. stavka 12. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi izričito propisano da sklopljena predstečajna nagodba ima snagu ovršne isprave samo na vjerovnike čije su tražbine utvrđene (kao i na razlučne vjerovnike koji su se odrekli prava na odvojeno namirenje), a ne i na one vjerovnike čije su tražbine osporene, to sklopljena predstečajna nagodba nema učinka u odnosu na tražbinu tuženika.

Jednako tako, pogrešno je pozivanje žalitelja i na odredbu članka 62. stavka 1. (sada važećeg) Stečajnog zakona budući da je postupak predstečajne nagodbe nad društvom Industrogradnja Grupa d.d. vođen (ali i okončan) prije 1. rujna 2015. kada je stupio na snagu Stečajni zakon slijedom čega odredbe tog Zakona nisu mjerodavne za pravni učinak sklopljene predstečajne nagodbe, a što pravilno smatra i prvostupanjski sud pozivajući se pri tome na odredbu članka 442. Stečajnog zakona.

Osim toga, ovaj sud napominje da su dionice (tadašnjeg) društva Industrogradnja Grupa d.d. u razdoblju od sklapanja predstečajne nagodbe nad društvom Industrogradnja Grupa d.d. pa do pripajanja tog društva društvu ISTO d.d. (nad kojim je naknadno otvoren stečaj) nesumnjivo bile nematerijalizirani vrijednosti papiri jer su se vodili u središnjem depozitoriju Središnjeg klirinškog depozitarnog društva d.d. sukladno članku 488. Zakona o tržištu kapitala („Narodne novine” broj: 88/08, 146/08, 74/09, 54/13, 159/13, 18/15, 110/15 i 123/16) koji je tada bio na snazi, a što uostalom proizlazi i iz dopisa Središnjeg klirinškog depozitarnog društva od 15. lipnja 2018. upućenog na stečajni spis Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj St-529/2017 sa str. 202. spisa. Prema članku 492. stavku 1. Zakona o tržištu kapitala potraživanje odnosno pravo iz nematerijaliziranoga vrijednosnog papira pripada njegovom zakonitom imatelju, a što znači da bi tuženik bio zakoniti imatelj dionica društva Industrogradnja Grupa d.d., on je te dionice morao valjano steći.

Naime, prema članku 492. stavku 2. Zakona o tržištu kapitala zakoniti imatelj nematerijaliziranoga vrijednosnog papira je osoba na čije ime glasi račun vrijednosnih papira u središnjem depozitoriju na kojem je ubilježen nematerijalizirani vrijednosni papir, osim ako je upis nematerijaliziranog vrijednosnog papira izvršen u njegovu korist bez naloga

izdavatelja, prijašnjeg imatelja ili bez druge valjane pravne osnove, a prema članku 494. stavku 2. Zakona o tržištu kapitala nematerijalizirani vrijednosni papir i prava koja proizlaze iz nematerijaliziranog vrijednosnog papira, stječu se na temelju valjanog pravnog posla prijenosom s računa nematerijaliziranih vrijednosnih papira prenositelja na račun nematerijaliziranih vrijednosnih papira stjecatelja, ili temeljem odluke suda, odnosno druge nadležne vlasti, nasljeđivanja i na temelju zakona. Slijedom navedenog, da bi tuženik bio zakoniti imatelj nematerijaliziranog vrijednosnog papira (imatelj dionica društva Industrogradnja Grupa d.d.), osim samog prijenosa dionica na njegov račun, potrebno je i da je sam prijenos obavljen na temelju na temelju valjanog pravnog posla ili odluke suda odnosno druge nadležne vlasti, nasljeđivanja i na temelju zakona. Međutim, u konkretnom predmetu do toga nije došlo jer rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Stpn-332/2014 od 5. rujna 2014. (kako je ranije navedeno u ovoj odluci) nema učinka prema tuženiku čija je tražbina u postupku predstečajne nagodbe osporena pa stoga tuženik unatoč između stranaka nesporne činjenice da je određen broj dionica društva Industrogradnja Grupa d.d. prenesen u korist tuženika nije mogao postati zakoniti imatelj dionica tog društva; jednako tako, do prijenosa dionica na tuženika nije došlo ni na temelju valjanog pravnog posla (ugovora o prijenosu dionica, kao što je to na primjer došlo kod prijenosa dionica na Biserku Golić – str. 230. spisa).

Međutim, čak i u slučaju da je tuženik postao zakoniti imatelj dionica društva Industrogradnja Grupa d.d., tim stjecanjem dionica nije prestalo tuženikovo potraživanje prema društvu Industrogradnja Grupa d.d., a posljedično tome niti prema društvu ISTO d.d. u stečaju kao jednom od pravnih sljednika tog društva. Naime, s obzirom na to da je tuženik (njegov pravni prednik) ima(o) novčano potraživanje prema pravnom predniku društva ISTO d.d. u stečaju, ta obveza sukladno odredbi članka 160. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima je mogla prestati suglasnošću volja sudionika u obveznom odnosu, ispunjenjem i u drugim zakonom određenim slučajevima. Nadalje, prema članku 166. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima ispunjenje se sastoji u onome što čini sadržaj obveze, dok prema članku 167. stavku 1. istog Zakona obveza prestaje ako vjerovnik u sporazumu s dužnikom primi nešto drugo umjesto onoga što mu duguje.

Prema tome, s obzirom na to da je tuženik prema društvu Industrogradnja Grupa d.d. ima(o) novčano potraživanje, to potraživanje je navedeno društvo (prije njegova prestanka pripajanjem stečajnom dužniku ISTO d.d.) moglo ispuniti tuženiku isplatom novčanog iznosa sukladno odredbi članka 166. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, a što ono nije učinilo (kao ni društvo ISTO d.d.). Osim toga, s obzirom na to da tužitelj u ovom postupku nije dokazao da je postojao sporazum između Industrogradnje Grupe d.d. i tuženika o zamjeni ispunjenja, a sklopljena predstečajna nagodba ne utječe na tuženikovu tražbinu (što je ranije navedeno u ovoj odluci), to obveza društva Industrogradnja Grupe d.d. prema tuženiku nije prestala prijenosom određenog broja dionica.

Nadalje, tužitelj neosnovano tvrdi da tuženik nema potraživanja prema društvu ISTO d.d. u stečaju zbog toga što je (eventualno) planom podjele tog društva prije otvaranja stečaja obveza društva ISTO d.d. prešla na tužitelja. Naime, čak i da je tome tako, to jest da je planom podjele novčana obveza društva ISTO d.d. u stečaju prema tuženiku prešla na tužitelja, to ne znači da društvo ISTO d.d. u stečaju više nije dužnik te obveze. Naprotiv, prvostupanjski sud pravilno smatra da, neovisno o planu podjele odnosno o tome na koje je društvo planom podjele prešla obveza društva ISTO d.d., društvo ISTO d.d. u stečaju je i

nadalje tuženikov dužnik. Naime, odredbom članka 550.o stavka 1. Zakona o trgovačkim društvima je propisano da za sve obveze društva koje se dijeli, a koje su nastale do upisa podjele u sudski registar odgovaraju, zajedno s onim društvom na koje je ta obveza prešla suglasno planu podjele, sva ostala društva koja su sudjelovala u podjeli, i to kao solidarni dužnici, ograničeno, do iznosa vrijednosti dijela imovine koja je prešla na svakog od njih suglasno planu podjele, umanjene za obveze koje su pojedinome društvu dodijeljene suglasno planu podjele.

Prema tome, s obzirom na to da nakon izvršene podjele društva ISTO d.d. odvajanjem s osnivanjem društvo ISTO d.d. (kasnije u stečaju) nije prestalo postojati te ima temeljni kapital u iznosu od 77.042.000,00 kn, a što je i ovaj sud utvrdio uvidom u sudski registar, to stečajni dužnik ISTO d.d. u stečaju kao jedno od društava koja su sudjelovali u podjeli i nakon provedene podjele odgovara za obvezu prema tuženiku, a osim stečajnog dužnika za to obvezu tuženiku solidarno odgovaraju i tužitelj i društvo ISTO Grupa d.d.. Slijedom navedenog, upravo zbog toga što je stečajni dužnik ISTO d.d. u stečaju solidarni dužnik prema tuženiku, tuženik je svoju tražbinu mogao prijaviti u stečajnom postupku koji se vodi nad društvom ISTO d.d. u stečaju neovisno od činjenice što su (osim društva ISTO d.d. u stečaju) tužitelj i društvo ISTO Grupa d.d. također solidarni dužnici prema tuženiku. Međutim, neovisno od stečajnog postupka odnosno od toga hoće li tuženik u tom postupku namiriti svoju tražbinu i (ako hoće) u kojem iznosu, tuženik može i prije (djelomičnog) namirenja svoje tražbine od društva ISTO d.d. u stečaju protiv tužitelja i protiv društva ISTO Grupa d.d. pokrenuti ovršni postupak radi namirenja svog novčanog potraživanja utvrđenog pravomoćnom sudskom odlukom (s time da u tom postupku sukladno odredbi članka 32. stavak 2. Ovršnog zakona uz ovršni prijedlog mora dostaviti ovjerovljene izvratke iz sudskog registra ili potvrdu sudskog registra kako bi dokazao da su tužitelj i ISTO Grupa d.d. pravni sljednici društva Industrogradnje Grupe d.d.). Nasuprot tome, tužitelj i ISTO Grupa d.d. kao solidarni dužnici društva ISTO d.d. u stečaju sukladno odredbi članka 143. stavka 2. Stečajnog zakona mogu u stečajnom postupku podnijeti zahtjev (ne prijavu tražbine) da im se osigura iznos što će platiti za dužnika razmjerno iznosu koji bi im pripao kao stečajnim vjerovnicima.

U odnosu na odluku o troškovima postupka, ovaj sud napominje da je sud prvog stupnja pogrešno vrijednost predmeta spora odmjerio prema odredbi članka 19. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine” broj 118/18). Naime, točno je da je tom zakonskom odredbom propisano da se u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 10.000,00 kn. Međutim, navedena zakonska odredba je mjerodavna samo za određivanje visine sudske pristojbe u sporovima u kojima se ne potražuje novčana svota te zato sudska pristojba za svaku pojedinu postupovnu radnju u tim sporovima ne može biti manja nego što je propisana u sporu čija vrijednost predmeta spora iznosi 10.000,00 kn.

Slijedom navedenog, upravo zbog toga što je tuženik u odgovoru na tužbu sa str. 94. spisa osporio vrijednost predmeta spora kojeg je tužitelj naznačio u tužbu, prvostupanjski je sud vrijednost predmeta spora morao odrediti primjenom odredbe članka 40. stavka 3. Zakona o parničnom postupku, a što je propustio učiniti. Međutim, s obzirom na to da je tuženik u odgovoru na tužbu sa str. 100. spisa i u zahtjevu za naknadu troškova postupka podnesenom

prije zaključenja glavne rasprave (str. 164. spisa) podnio zahtjeve za naknadom troškova postupka za svaku pojedinu parničnu radnju čak i u manjim iznosima od onih na koje bi prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 10.000,00 kn imao pravo prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15), a sud prvog stupnja je sukladno tim zahtjevima tuženiku i obračunao parnični trošak potreban za vođenjem spora, to propust suda da tijekom postupka rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odredi vrijednost predmeta spora nije utjecao na pravilnost rješenja o troškovima postupka sadržanom u točki 2. izreke prvostupanjske presude.

Stoga je tužiteljevu žalbu valjalo odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu prvostupanjsku presudu, a na temelju odredbe članka 368. stavka 1. Zakona o parničnom postupku.

Sukladno odredbi članka 166. stavka 1. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 155. istog Zakona i Tbr. 10. točka 4. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika tuženiku je valjalo dosuditi trošak sastava odgovora na žalbu u iznosu od 500,00 kn uvećanog za porez na dodanu vrijednost, što ukupno iznosi 625,00 kn.

Zagreb, 18. veljače 2021.

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović

Broj zapisa: **eb2f7-9fa15**

Kontrolni broj: **0c191-76ff7-f332c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=LIDIJA TOMLJENović, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.